

(сега на турски Баядосъ) и живѣла презъ XII в. Тя водѣла непороченъ и изпостнически животъ и се поминала въ гр. Каликратия, който билъ близо до родното ѝ мѣсто. Българскиятъ царь Асѣнь II пренесълъ останките на светицата въ царската църква Св. Четиридесетъ въ Търново. Чудесата и изцѣленията, които ставали около гроба на светицата въ Търново, пронесли скоро славата на св. Петка по цѣлия Балкански полуостровъ. Св. Петка станала най-голѣмата светица на Търново, закрилница на българската столица и получила прозвище св. Петка Търновска.

За нейната прослава била съчинена служба още при Асѣня II, а по-късно, по поръчка на царь Иванъ Шишмана, патриархъ Евтимий написалъ художествено житие на светицата. Тая именно търновска служба на св. Петка, по ръкописъ отъ XIII в., въ Драгановия миней въ Зографъ обнародваме надолу. По оглавлението, гдето се чете **сѣ стѣж мѣцѣ Паткы ѿ прѣбывѣж Параскевѣни**, човѣкъ би помислилъ, че службата се отнася до св. Петка мѣченица. Въ сжщностъ тукъ имаме едновременно чествуване на дветѣ Петки, а пѣснопѣнията засѣгатъ търновската св. Петка, за която изрично се казва, че се подвизавала въ Каликратия, че тѣлото ѝ е неоцѣнимо съкровище за царския градъ (Търново) и пр. Кой е билъ авторъ на нашата служба, не знаемъ. За решение на въпроса ще трѣбва да се направи сравнение съ съответната гръцка служба, която сега нѣмамъ на ръка. При това не трѣбва да се изпуска изъ предѣъ очи и следното. Въ единъ миней отъ 1420 г. въ Скопѣе, при службата на сжщата св. Петка стои бележката: **творѣніе Григоріа Синаита**. А проложното житие на светицата, вмѣстено въ сжщата служба почва съ думитѣ: **Ѣа сѣла Параскевѣа въ ѿ всѣ Ѣпифатѣ нарицаеми** ѿ грѣ Каликратіе. **ѡговѣрноу рѣдителю** и пр. Съ други думи, службата на св. Петка Търновска тукъ се издава като дѣло на прочутия исихастъ Григория Синаитъ, който е умрѣлъ на 1346 г., когато пѣкъ службата, която ние обнародваме, е въ ръкописъ отъ XIII в. Възможно е, Григорій Синаитъ да е взелъ участие въ преработката на службата на гръцки, както това е правѣлъ по-късно и Мелетий Сиригосъ (1586—1664). Срв. за това Συναξαριστὴς τῶν δώδεκα μηνῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ ὑπὸ Νικοδήμου Ἀγιορείτου. Ἐν Βενετίᾳ 1819, τόμος Α', 157.